

dem; jeg har altid fastholdt dette, skøndt jeg har seet, at man af og til har gjort i denne Retning, hvad jeg ikke ganske kunde billige. Jeg troer, det er uheldigt, at Lovene skrives i Rigsdagen selv, fordi Repræsentationen udsætter sig for, at Lovforslagene fremmes uden at kunne undergaae den altsidige Prøvelse og Bedømmelse, som et Lovarbejde kræver. Det nye Lovforslag fremkommer ved 2den Behandling; en 1ste Behandling, hvorved det hele Grundlag i Almindelighed kunde discutes, kan ikke finde Sted. Medlemmerne af Thinget, der have tænkt sig ind i det først forelagte Udkast, skulle i saa Dage sætte sig ind i et nyt System og have kun Formen af Underændringsforslag til at ændre Noget deri. En fuldstændig og uhibet Prøvelse af et fuldkomment nyt Lovudkast, der fremkommer fra et Udvalg, synes egentlig at maatte foretages af et andet Udvalg, fordi det første Udvalg er blevet Conciipist, og altsaa maa have Interesse og Kjærlighed for sit eget Forslag. Men dernæst, naaget jeg ingentunde holder paa, at Lovgivningen overalt skal støtte sig til og binde sig ved Erklæringer, indhente fra Autoriteter tilhøre og tilvænne, er der dog Lovforslag, som ifølge Gjenstandens Natur kræve, at Autoriteter og visse Interessers og Indsigters Repræsentanter udenfor den almindelige lovgivende Magt, hvoraf vi udgjøre en Deel, maae komme til Orde. Det Lovforslag, der er forelagt af Regjeringen, er fremkommet efter Forhandling med Grosserer-societet og med Kjøbenhavns Communalbestyrelses tvende Afdelinger, Magistraten og Borgerrepræsentanterne. Regjeringen havde ikke ganske sluttet sig til nogen af disse Autoriteter, men efterat disse Autoriteter vare komne til at udtale deres Mening, havde Ministeriet udarbejdet et Forslag, der ikke følger en ny, fra alt det Fremkomne afvigende Vej. Nu derimod fremkommer der et Forslag, som lægger et ganske nyt Grundlag for den hele Bestyrelsesform af Gavnevæsenet, et Grundlag, om hvis Hensigtsmæssighed der kan være stor Tvivl, men om hvilket der i ethvert Tilfælde kunde være stor Grund til at ønske at høre Kjøbenhavns Communalbestyrelses Mening, idet Forslaget gaaer ud paa at oprette ligesom en særlig communal Bestyrelse for et enkelt An-

liggende, som den bestaaende almindelige Communalbestyrelse har villet vindicere for sig som Noget, der hørte til dens retmæssige Virkefæds, og med hvilket den vil have en meget nær Berørelse. Men der er foruden dette Hensyn, at Lovudkastet ikke faaer en fyldestgjørende Prøvelse, en anden Side, som for mig har stor Betydning. Vi fritage ved denne Arbejdsmaade vore Ministre for Noget, som vi ikke bør fritage dem for; de kunne efterhaanden faae en Bane til at troe, at det er nok, at de forelægge Rigsdagen almindelige Antydninger til en Lov om denne eller hiin Gjenstand, blot en Ramme og Titel, der i Rigsdagen skal udfyldes med bestemt Indhold og faae bestemt Skikkelse. Vi skulle stille det Krav til Regjeringen, hvor de bedste Kræfter skulle være, og som raader over de rigeste Hjælpemidler, at den udarbejder sine Lovudkast med en saadan Indsigt og forelægger dem med en saadan Tillid, at den derefter kan holde paa sine Udkast og søge at gennemføre dem i det Væsentlige, om den end kan tilstede visse Forandringer i det Enkelte. Vi skulle ikke fritage Ministrene for deres Ansvar, ikke blot det reent juridiske Ansvar, men for Ansvaret for, at Lovudkastene ere i tilbørlig Overensstemmelse med alle de Omstændigheder, der bør komme i Betragtning, at de ere correct affattede, at Intet er glemt eller overseet; og dette Ansvar tage vi i Birkeligheden bort fra Ministrene, naar vi selv under Forhandlingen improvisere hele nye Lovudkast og sætte dem istedetfor de forelagte. Finde vi, at vi ikke kunne gaae ind paa det af Regjeringen forelagte Forslag i selve Hovedsagen, om endog med væsentlige Ændringer, maae vi sende Forslaget tilbage og forlange, at Regjeringen tager fat paa Arbejdet paany. Vi kunne maafee i Betænkningen eller ved andre Ændringsforslag antyde de Principer, som Regjeringen antages at burde gaae ud fra ved den nye Bearbejdelse, men Arbejdet bør væsentlig skee i Regjeringen; Lovene skulle conciperes der eller ogsaa — thi jeg vil ingentunde udelukke det private Initiativ — eller ogsaa, siger jeg, skal Rigsdagsmændenes Initiativ benyttes i regelmæssig Form; den, der interesserer sig for et Lovarbejdes Tilveiebringelse udenfor